

[Transcript] Genstart / En kropumulig verden

Kasper, på et tidspunkt taler du med din mormor om dit handicap, da du en lille dreng.

Hvad er det for en samtale?

Ja, men min forældre har lige købt et hus. Jeg kan huske, vi er lige flyttet ind, og jeg sidder udenfor på trappen med min mormor.

Jeg tror, der har været i landet med nogle piger i skoven, eller et eller andet. Jeg er lidt ked af det, og så siger jeg til hende, tror du nogensinde, der er nogen, der vil have sådan en som mig.

Var det noget, du har gået og tænkt over længe?

Nej, og jeg har ikke tænkt så meget på det siden egentlig heller. Både helt fra, at den følelse findes stedet, vi ikke inde i mig.

Og det, jeg tænker i dag, er også, hvor mærkeligt det er at være 9 år, og allerede have en idé om, at der findes noget, der hedder sådan en som mig.

Og også, at jeg er sådan en som mig, har konsekvenser for, hvad jeg kan tillade mig at forvente, og drømme om, og hvem der i fremtiden kommer til at kunne elske.

Han har brugt uendeligt med kræfter hele sit liv på at få omverden til at glemme hans handicap.

Ude i en træning står mine New Balance, og ser brugt det ud. Man kan se på hele under fronten, hvordan jeg går, eller hvordan jeg falder, eller hvordan jeg flyver.

Dækker, Kasper Erik, er født med en spastisk lammelse, og er vand til andres blikke og kommentarer, når han kommer halvde.

Selvom mine sejabralde paræse ikke bliver værre, forbenen er selvfølgelig sværere ved at følge med. Min gangfunktion er et nødlertidigt privilegium.

Nu bekræfter nye tal, at utalige mennesker med handicap bliver svigtet af systemet.

Og for afslag gang på gang, når de spørger om hjælp, som de har ret til.

Sådan har det været i mere end et år ti, uden at noget bliver gjort.

Det er ikke mit handicap, jeg slås med, men verden omkring mig, fordi jeg elsker den.

Så hvordan er det at have et handicap i et samfund, der konstant indretter sig efter dem uden?

Det er dagens genstart. Mit navn er Anna Ingrish.

Kasper, du skriver, at du er i tvivl om, hvor dit handicap stopper og hvor din personlighed begynder. Hvad mener du med det?

Jeg har været vant til at tænke på min egen krop, som noget af dig har et handicap som en form for ekstra ting.

Og så har det været et arbejde med at tænke på mig, at jeg elsker at spise pizza og se film på sofaen. Nogle ting har jeg sagt til mig selv af min personlighed.

Jeg tænkte på mig, at det er mit handicap.

En gang troede jeg, at jeg stod at plængle af transportrottere i badet om morgenen.

Sådan helt ned, så skal jeg cykle her i hende, så skal jeg presse gråt over det her lyskryst for at spare noget tid. Det har jeg altid tænkt, at det gjorde alle.

Du har først snakket med en forsker, så sagde han, det er det, det I gør.

Så nogle gange er du i tvivl om, hvem du vil være, hvis du ikke hedder handicap?

Nej, på en måde af det lige omvendt, det er, at der findes ikke nogen uhandeligt kappet mig.

Kasper Ehrig er forfatter og udgave i februar sin syvne dæksamling nye balancer.

Der handler om at leve med et handicap.

Og så har jeg se apparet på Ræse, en spastisk lammelse, og den har jeg fået, fordi jeg har født to måneder for tidligt.

Det, man kaldte skinnedød, jeg kom ud og trækket ikke være af mig selv.

[Transcript] Genstart / En kropumulig verden

Hvad er de fysiske konsekvenser for dig?

Rent fysisk, så gør det, og det har jeg også bare lært at sige, at jeg halter på et højre ben. Men også, fordi jeg går forkert, eller hvad man skal sige, så slider jeg selvfølgelig kroppen på en anderledes måde.

Og det gør også, at jeg får und i ryggen, når jeg har nogle smerter, men det er egentlig ikke så meget.

De fysiske ting.

Der er også nogle konsekvenser, som er det her med at bruge så meget energi på hele tiden at navigere i en verden, der ikke er indrettet til mig.

Også i sociale kontekster, og bruger enormt energi på, når jeg skal ind i en eller anden samtale og nogle spørgsmål, hvad der sker med dig, så skal jeg lige være sådan en toskridt foran.

Jeg skal helst være den, der først joker om det.

Fordi så gør jukken ikke und, hvis andre laver den.

Men også så har jeg vist, at bare rolig, jeg er ikke en bitter handicapet, jeg er ikke en sur handicapet.

Jeg går ikke i stykker af at være anderledes, jeg er en glad person.

Det er noget af det, jeg er blevet rost mest for gennem tiden. Folk elsker at rose også med anderledes kroppefossen, men du er jo så glad.

Kasper Erik vokser op i København med to yngre søster, og allerede det, han er helt lille, opdager hans forældre, at han ikke er helt som de andre børn.

Da jeg er omkring to år, så sker der jo det, at mine medbørn rundt omkring mig begynder at gå og ranne rundt, og sådan noget, og det gør jeg ikke. Så jeg kommer ind til nogle undersøgelser.

Og så faktisk, som jeg husker, at min mor har fortalt mig, så begynder det med, at det er noget med, at de tror, at de skal rette en knorle, og man kan gøre et eller andet, altså noget, der bare når kroppen var lige underviklet, den skal bare lige fysisk rettes ind.

Og der er jeg faktisk ved at sku til en operation, og så kommer der en anden læge, og siger sådan, ventlig lidt.

Så får han mig til at gå ned ad en gang, inden på hospitalet, på ride, og så kan jeg huske, at jeg med min mor må ikke hjælpe mig, at jeg skal gå selv, og så kan han se på den måde, at jeg holder hånden ind til kroppen, og sådan, det er der. Det er ikke noget med benet. Han er spastiker.

Hvor meget snakker I om dit handicap, da du er barn?

Jeg husker det som om, at vi faktisk slet ikke snakker om det, og det er ikke fordi jeg sidder i dag, og pludselig er sådan god, at jeg har lavet en tavshuskultur om en forældre skarmet sig eller et eller andet,

men jeg tror, deres opdragelsesvalg var bare, at jeg kunne det samme som alle andre, jeg skulle bare arbejde lidt hårdere for det.

Føler du selv, at du er anderledes end din søskne og dine klassekamretter?

Ja og nej. Derhjemme, der er jeg jo bare normalt jo ikke, og på den måde jeg opdrager på.

Ude i samfundet, der møder jeg jo hele tiden det anderledes også som helt lille, for det første kigge op på mig,

når jeg går, det har jeg været vant til fra. Jeg kunne huske, at jeg kunne se andre, der kigger på mig, men jeg bliver også mit op i et PSU-ar i femte klasse af to af mine venner, som hevn, for jeg har sagt

[Transcript] Genstart / En kropumulig verden

noget flabet.

Og jeg kan huske, da jeg fortæller nogle andre af mine venner i en badminton-klub om det, så kommer de til at grine, fordi det er så langt, du udbringer en eller anden måde, men selvfølgelig også fordi de ikke ved, hvad de skal gøre.

Og der, der gør det for eksempel op for mig, at jeg har nogle erfaringer her, som der er nogen, der ikke kan forstå.

Og det er også derfor, at når du spørger om det der med, hvad det fysiske vil handle i kaffeet er, så er det fysiske også at instille sig på kamp fra starten, inden du skal over i det, der bare er en helt normalt socialt situation.

Så bare det at vone op og skulle i gang med dagen være udematende?

Ja, jeg ved også godt, at jeg skal være den glæde. Jeg må ikke lave folk se, at det her tynger mig, fordi hvis Handig Karmet på en eller anden måde har gjort marked af det, så er det noget rigtigt. Og hele mit liv gælder jo på en eller anden måde om at skjule det.

Drømmer du om at passe ind, altså drømmer du om at være præcis ligesom de andre?

Ja. Og jeg drømmer jo især om det, fordi jeg godt ved, at jeg kan se, at de situationer, hvor jeg ikke passer ind,

de bliver mødt med straf. Men jeg lærer også at drømme om det på en realistisk måde.

Og det er jo på en måde det, der også ligger i scenen med min mormor, hvor jeg spørger, hvem behagelsen indtil mig er jo også, at efter den tanke, der tænker man jo, måske skal du også bare have nogle lidt mere realistiske forventninger til, hvem der er, der kan else dig.

Så behøver du ikke være ked af det.

Drømmer du også nogle gange, at der var flere som dig?

Ja, og det er, jeg kan ikke finde ud af, om det er pinigt at sige det her, fordi det, jeg føler, at det er så mærkeligt. Men da jeg ser den første Harry Potter-film, der går det op for mig, at den, det er sådan en følelse af at vente på brevet, hvor man får at vide, at man er noget specielt.

Den har jeg på en måde brådet rundt på hele tiden. Altså jeg er hele tiden lidt ubevist gået og tænkt, at på et tidspunkt vil der komme nogen at fortælle mig, at i virkeligheden så er der en anden grund til,

at du har det at handlekappe, og det er fordi du har en anden superkraft.

Og det drømt jeg om som barne, og så gik jeg sådan og forestillede mig, at der ligesom fandte sådan en hemlig planet fyldt med handlekappet, hvor at det ikke var et handlekappe, hvor det var bare samfundet.

Og jeg synes jo, at det sjovt ved det er, at den mærkelig sådan en barnedrøm, det er det, jeg prøver at arbejde for i dag. Altså det er jo ikke et nødvendigvis nutopi.

Du fortæller, at du har vendet dig til hele dit liv, fra du overhovedet kan huske, at folk kigger på dig. Hvad med i dag, altså? Hvad med, når du kommer gået ned af gaden i dag med en kæreste eller en date,

og holder i hånden, altså kigger folk stadig på dig?

Ja, det er sådan en meget specifik måde folk kigger for, hvor de kigger ned,

og så kigger de hurtigere op, og så kan jeg se på dem. Sådan når ingen opdagede, at jeg kiggede. Hvorfor tror du folk kigger?

[Transcript] Genstart / En kropumulig verden

For det første kigger de jo, fordi de ikke er vant til at se mange med handlekapse i gadebilledet. Det er anderledes, når jeg er i andre lande. Så er det ikke lige så slimt som der i Danmark. Når jeg kommer gående med en, at det er i dag eller en kæreste eller i dag eller andet, der er jo et nyt blik, som er blikket på dem, som jeg oplever på anden hånd. Og der var det først faktisk med min seneste kæreste, som var enormt god til at snakke om de ting, der var forbundet med det, hvor vi havde været på en eller anden tur, og så kom hun hjem, og så sagde hun, ved du hvad? Jeg kan godt forstå nogle af de ting, du har snakket om. Jeg kan se nu, at folk kigger også på mig, og de kigger på en måde følt hun, hvor de undercykter, og så er det ikke sådan, hvad der gældt med dig også. Eller er du en hjælper, eller er du... Hvorfor går du ved siden af ham her, der holder dig? Bler du ked af det, da hun siger det til dig? Nej, jeg bliver jo enormt lettet, fordi selvom jeg kan sidde og føre beviser for de her oplevelser, jeg fortæller dig om nu, så har jeg også været vant til hele tiden at tænke det der med, så jeg måtte ikke bruge det som en forklaringsmodel. Og det gør jeg også, at jeg har lært sådan selv, når jeg har lært at tænke sådan, den her følelse, jeg oplever af diskrimination, eller uden for at skabe lige nu. Måske er jeg bare pændt ud. Det nok også bare mig, måske det er noget andet, måske havde jeg en blæt på bukserne. Så da hun siger det, så er det første gang, jeg oplever, det er virkeligheden, og det må vi gerne snakke om. Jeg bliver nærmest lidt rørt, når vi snakker om det nu, fordi det... Fordi det første er, det går op for mig, hvor alene med de, der fangere egentlig har fyldt mig, og hvor meget energi jeg har brugt på at navigere i et eller andet for at være normal. Og det er der med, at der så bare kommer ind til at sige til dig sådan, ved du hvad, jeg kan godt se, at den er god nok. Så når din kæreste her siger, jeg ser også, at folk kigger på dig, så er du lidt mindre og ensom. Både mindre ensom, og pludseligt er den der parallel virkelighed ikke parallel mere. Så er det en fælles virkelighed. Gjemme sin barndom og ungdom bliver Kasper Erik opereret flere gange, og den dag i dag er en stadig hyppkontakt med sundhedsvæsenet. Kasper, hvordan er udsikterne til, at du kan blive ved med at gå og agere, og være på samme måde som du kan i dag? De er dårlig, eller hvad skal man sige? De er der ikke. Det er ikke en udsigt, og det er aldrig en udsigt, jeg har haft. Min krop bliver slet ned, og der kommer en tidspunkt, hvor jeg vil få brug for gangstytte. Der kommer en tidspunkt, hvor hvis jeg lever længere nok, at jeg skal sidde i en kørestol. Og når jeg nogle gange kommer til at snakke lidt om det som en frygt, det kan jeg godt skamme lidt over at gøre, for der findes jo en masse mennesker i kørestol. De har et dejligt liv, men når jeg selv har lært at frygt, det er så det også, fordi jeg kan se, hvordan vi behandler folk, der sidder i kørestol, og det er på en eller anden måde den fremtid, der vinter mig, som er meget konkret. Når du har lige været med de modstridende føle, så det nu har tænkt op på den udsigt med frygt. Hvad baserer den frygt sig på? Okay, men nu prøver jeg bare at sige noget ærligt.

[Transcript] Genstart / En kropumulig verden

Den primære frygt handler om, om der er nogen, der kan være sammen med mig. Altså det er enormt heteronormativt sagt.

Men det er bare sådan, hvad nogen gerne har med mig.

Den følger selvfølgelig mere lige nu, fordi jeg er single.

Men det har altid handlet om, om det her med sådan hvem kan være ved siden af mig.

Hvad for en liv får jeg adgang til?

Jeg er bange for det her med, at jeg bliver isoleret.

Fordi at jeg ved, at folk, der har fysiske handicaps, som begrænser meget i deres bevægelse, de lever med ensomhed, fordi verden er svært tilgængeligt.

Kasper Eag skriver første gang om sit handicap i Båden Nike tilbage i 2015.

Men siden har det ikke fyldt i hans forfatterskab.

Indtil han får nødlig udkom med dæksamlinge nye balancer.

De nye dæksamling har genrebetegnelsen, handicapdægtet.

Hvorfor?

Jeg havde brug for, at mig selv og Båden ture, at tage handicapordet på sig helt ud på forsiden. Normalt har vi lært, at hvis noget er handicaptematisk, så er det usækselt, og det er kitschet. Og det er lidt taberagtigt.

Så der var en power for mig i at tage det ord og sige, det her er fandme handicap, ikke det? Det er det, det handler om, men så var det også vigtigt, fordi det skønne ved polisier er, at der er vi vant til, at når noget er skævet og når der er linjeindryk og når sproget på noget halter, så er det der, at skønheden opstår, så er det det smuk, ikke?

Og det er vi ikke vant til, når min krop går ned på gaden.

Der er endnu ikke været handicapet kroppe rigtigt på catwalksnevel, selvom vi har snakket meget om repräsentation igennem flere år.

Så det havde også noget at gøre med at prøve at sådan yde en omsorg for mit eget handicap, og sige, handicapt er ikke det, det er noget smukt, det er noget vigtigt, og det er det, du skal se nu, akte.

Men så er der også bare sket det, at virkeligheden på en eller anden måde overhalede mig jo. Ved at der blev ved med at komme rapporter, der handler om systematisk diskriminering på handicappermodet.

Mange borgere med handicap får ikke den hjælp fra kommunen, som de faktisk har ret til.

I marts 2022, der kom der den mest sønderlemne kritik, som var den ridsrevisionsreport, der konkluderede, at der har været brud på serviceloven i Danmark i 15 år.

Forklare lige, hvad det betyder, hvis man ikke er helt skabt på ridsrevisionen og serviceloven.

Hvad var det for en report, der kom?

Serviceloven er den lov, vi har, som facitter, hvad folk har krav på og ret til af hjælp.

Og ridsrevisionsreporten skulle på en eller anden måde undersøge, hvordan står det egentlig så til? Og når borgere klager over kommunerne til angestyrelsen, så er der fundet fejl i hver tredje sag siden 2030.

Og når man får medhold i en angesa, så betyder det jo, at der var noget hjælp, du skulle have haft, som du ikke fik,

og i hver tredje af de angesa'er, der blev det konkluderet, at klageren havde ret.

Altså, at denne brændelige afgørelse om for eksempel afslag på hjælp til en kørestol, på flæxtrafik,

[Transcript] Genstart / En kropumulig verden

på alle mulige former for understøttelse.

Hva' forkert det?

Hva' forkert det?

Og i 15 år, det talte han, at man jo kunne sidde og se ud i kommunerne, så det er jo ikke nogen overraskelse på år nummer 8, at det sker.

Og det er det her, der på en måde er det aller værste, som jeg nærmest bliver ked af, at det er ud over enormt vred over at sige højt.

Men grunden til det sker er, at det er blevet gjort med åbne øjne, fordi man ikke har penge ud i kommunerne til at løfte de opgaver, som vi har aftalt, de skal løfte.

Det er diskrimination på handicapområdet i 15 år med alles' vidende om det, uden at vi har gjort noget.

Altså, det er altså vildt at sige det højt, fordi det er ufatteligt.

Altså velfærdsdaten, det faktor, fordi her mennesker fungerer ikke.

Hvad betyder det for mennesker med handicap, at det her ikke fungerer?

Ja, men det betyder jo for eksempel, at du ikke kan komme hen til sport.

Det betyder også for familierne, at en forældre nogle gange bliver nødt til at sige job op og være hjemme.

Men udover altid den praktiske forfærdelige ting, så gør det jo også noget andet, og det gør jo, at du vokser op og får at vide, din krop er ikke noget værd.

Du er en udgift for samfundet, og det er forkert.

Altså, det ser bare sådan ud. Altså, når det ser ud som om handicapet ikke er på arbejdsmarkedet, så er det fordi, at vi bliver lukket ud af arbejdsmarkedet jo.

Nye tal fra angestyrrelsen viser, at de tornhøje fejlprocenter fortsatte i 2022, og det er langt fra det eneste, der viser problemerne på handicapområdet.

En rapport visste i 2021, at 33.000 mennesker med handicap kunne tage et arbejde i morgen, hvis de altså blev tilbudt.

33.000 med et psykisk eller et fysisk handicap kunne lige nu sige et arbejde, hvis bare virksomhederne ville ansætte dem.

Mennesker med handicap er desuden mere ensomme og utifræs med deres liv end den øvrige befolkning. Og det er langt fra en selvfølge, at transport, offentlige bygninger eller tøjletter er tilgængelige, hvis man har et psykisk handicap.

Hvad for nogle ting gør du selv for at tilpasse dit handicap?

Ja, men bare lige nu, da jeg kom ind i den her bygning, altså den er jo enormt svær at komme ind i også for mig, altså de her små svingendøjer.

Så tager jeg tasken ned automatisk sådan foran, jeg ved godt, fordi jeg vil heller ikke sidde fast, fordi så er det den handicapet at sidde fast igen, ikke den fucking idiot.

Jeg bruger jo enormt meget tid på at sidde og løft fødder ud fra væggen, og ud til siden, eller at spænde min krop ud om morgenen, som jeg har været vant til.

Og på en måde altid at kalde sådan en døgetid, både fordi det er en tid, som jeg ikke snakker om.

Altså det er, at handicap gør, at jeg har mindre tid i min verden, fordi der er en masse ting, jeg skal gøre, som du ikke skal gøre.

Al de her kræfter, du bruger på at passe ind og være ligesom alle andre, hvorfor bruger du egentlig alle de kræfter på det?

Helt konkret, hvis jeg ikke tænker over, hvordan jeg går i en eller anden ny situation, ja men så er

[Transcript] Genstart / En kropumulig verden

jeg vidst historisk blevet mødt med straff, så er der folk, der går bagved mig efter af, hvor hvordan jeg går.

Og jeg kan godt høre, når jeg siger det, så tænker folk, kan det der være rigtigt? Men det er det bare.

Jeg er blevet spyttet på, da jeg var yngre, altså så mærkelig i ting, hvor man også tænker, hvad har jeg gjort?

Så når jeg bruger så meget energi på at passe ind, så er det også fordi, at hvis jeg ikke passer ind, så får jeg fandme ikke jobbet.

Det er vel ikke for sjov, at jeg er blevet dikter.

Jeg har fundet mig et job, hvor jeg er selvstændig, hvor jeg kan have mit job i lang tid, selv når min krop begynder at fungere dårligere, men også fordi det var umuligt for mig at få et ungdomsjob.

På et tidspunkt, Kasper, er du inde i danske handicaporganisationer, hvor en kvinde gør et ret stort indtryk på dig.

Jeg er alonighed af den.

Hvad sker der der?

Jeg bliver hentet af sådan en hvid bus, som mener mig om dengang, jeg gik til fysioterapi.

Og så sidder vi og snakker og jeg fortæller hende om denne her frygt for kørestolen.

Så kigger hun på mig, og så siger hun bare pludselig, jeg vil bare sige til dig, at det var den største frihed for mig, da jeg valgte at sætte mig ned.

Hvorfor gør det så stort et indtryk på dig, at Lone siger de her ting til dig?

Jamen, fordi det er det første gang, vi kan snakke om den virkelighed, som vinter min krop, men på en dejlig måde.

Du ved, hun forstår mig mere end jeg forstår mig selv, og på en eller anden måde selvom jeg har været i berøringen med alle mulige folk med handicap.

Det første der, det går op for mig, når jeg har også været tidspunkt, hvor hun gik.

Altså jeg gør også det ved andre folk med handicap, som jeg selvfølgelig sidder og klænder af andre for, fordi jeg også opdragede ind i denne her normalitetskultur.

Velfestaget blev Socialdemokratiet's bud på en god samfundsindretning, der skulle tage hånd om de sværeste og give alle lige vildt kor og muligheder.

Der er jo nok rigtig mange kastbar, der tænker, at Danmark er et stærkt velfærdssamfund, og ikke nok med det, måske nok et af de allerbeste lande at bruge i, hvis man har et handicap.

Ja, det er forkert. Det er sjov, at det har også selv gået og sagt til mig selv, indtil man undersøger, hvad den faktisk står til.

Det er sådan en fortælling, vi har om vores egen velfærdsstat, og vi går også og tænker, at vi er gode til tilgængelighed og alt muligt.

Men for eksempel så kan du komme op i Kuliseum, hvis du sidder i en kørestol.

Men da jeg skulle holde et oplæg på Karnblikken-museet, der er der folk i kørestol, mens jeg skal snakke om handicap, der ikke de skal ringe og spørge, kan jeg egentlig være her?

Derfor ved det, kan du ikke. Og det er fordi, at bygningen er bevaringsværdigt.

Og det tror jeg, i Danmark, vi er vildt gode til at lave undskyldninger for, hvorfor vi ikke gør noget.

Nå, det er også fordi brugstingssskaderne er en del af vores, du ved, det københavnsidentitet, det overhuslatin er korteret og sådan noget.

Det er bare sjovt, at i Italien og i Spanien og i landet på Balkan, hvor man er vant til kridsskade, der er man meget bedre til det.

[Transcript] Genstart / En kropumulig verden

Er det svære, at for folk til at bekymre sig om problemerne på netop handicapområdet, end at bekymre sig om alle mulige andre problemer, der kan være i velfærdssamfundet?

Man må i hvert fald sige, at mængden af rapporter, der bliver ved med at vise, at der foregår diskrimination, at for eksempel, at det er ikke blevet bedre på handicapområdet i 10 år i Danmark, de viser os jo bare, at politikerne ombart ikke kan finde ud af det. Blandt andet jo fordi, at vi er vant til at tænke de handicappede som gruppe, som sådan en form for sort hul, hvor der ikke kommer noget output ud, hvis man yder dem om sorg.

Det er ikke en god investering.

Så hvad er det helt konkret, Kasper, du vil have politikerne til at gøre?

Den første ting, det er jo bare, og det her er jo den kedeligste utopi, men det er, at de skal overholde den lov, de selv har lavet. Det er ligesom, det er ikke nogen store drøm, synes jeg.

Men det andet, som er langt vigtigere, det er, at vi skal have en felt samtale om, hvordan vi behandler handicapet i Danmark, og det skal vi tænke ind i alle ministerierne.

Og hvis nogen sidder og tænker nu sådan, hey, men skal vi så så tage hensyn til denne her gruppe og sådan noget?

Ja, det skal vi, fordi for det første, det har vi forpligtet os til i menneskeralighederne.

For det andet skal vi gøre det, fordi det bliver os alle sammen på et tidspunkt, og alle kan blive ramt af en blodprop.

Og så vil jeg også sige, det er altså 15 procent af Danmarks befolkning, der lever med et fysisk handicap.

Hvis det også er psykiske ledelser, så er det 30 procent af Danmarks befolkningen. Så det er jo ret vildt.

Det har jo ikke kun noget at gøre med, om man praktisk kan forandre mulighederne og vildkornene, fordi her er mennesker.

Det har seriøst også noget at gøre med. Hvem vil vi være som samfund?

Nytters aften for to år siden sker der noget, som faktisk tænder et lille håb i dig.

Dronningen siger i sin nytters tale, men der er nogen for, hvem vær en slet ikke er i jorden.

Det gælder i håb for dem, der må slås med et handicap.

Og så siger honen da også, det kan vi ikke være bekendt.

Nogen mennesker med et handicap bliver lige fremdiskrimineret, måske ovenikøbet mødt med håben og drillerier.

Uanset hvad, så er det forkert, og de burde de holde os for gode til.

Men altså jeg står der seriøst med en champagnehånd, og vi skal til at have nogle Østers og sådan noget.

Og det der sker i situationen er jo bare alle i rummet.

De vender bare ansigt, hvordan har du det?

Men det er ikke alle viste jo. Det her, det betyder noget for dig.

Det der sker er bare, jeg forleder rummet.

Og så går jeg ud på toilettet, og så er jeg sådan helt sportsagtigt.

Så står jeg lige og trækker været og tager noget vand i hovedet.

Det er mere, at pludselig få lov til at være med i dronningens nytterstil.

Det betyder, hvor fandme man nåede.

Du havde fiktur i øjenkroden og sådan noget.

Og samtidig så vidste jeg også bare, de herovre, sandsynet for, at det kommer til, at stedet kommer

[Transcript] Genstart / En kropumulig verden

realpolitik.

Den er nok meget lille.

Og så næste dag så skriver jeg, at det her er ikke om det, som er ind i boenden, som handler om at slås med et handicap.

Fordi samtidig med dronningen tager os ind i taget, så kommer hun også med sin gavmildhed til at gensage en myte om, det er at leve med et handicap.

Som er, jamen, ved du hvad, jeg slår også ikke med et handicap.

Hvad? Det er der verden.

Det er verden, der ikke er indrettet til mig.

Det er verden, som jeg støder på, og det er den verden, der får mig til at se ud som om, at jeg er min kvær.

Kasper, jeg er ikke tusind tak for på side.

Tak fordi jeg måtte komme.

Her slutter dagens genstart.

Satamen er Mathias Bakks søndergård, Nikolaj Fulsang, Linne Fabricius og Søren Elbicke. Jeg hedder Anna Ingris.